

Sygn. akt III Ca 1009/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SSO Leszek Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju

z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt I C 1227/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.353 zł (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt trzy złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 25 kwietnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r.,**

b) **oddala powództwo w pozostałej części,**

c) **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 117 zł (sto siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu,**

d) **nie obciąża pozwanej kosztami procesu w pozostałej części;**

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 100 zł (sto złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

4. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania odwoławczego w pozostałej części.

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1009/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

w W. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej A. K. kwoty 3 692,62zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że w drodze cesji nabyła od (...) Wyższej Szkoły Handlowej im. (...) w K. przynależną jej wobec pozwanej wierzytelność o zapłatę nieuregulowanego przez nią czesnego za studia i na dochodzoną należność składa czesne

oraz skapitalizowane odsetki za okres od ich wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu - Zdroju sporządził w dniu 27 05 2016r. nakaz zapłaty, w którym polecił pozwanej zapłacić powódce dochodzone należności oraz koszty procesu.

Pozwana A. K. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wносиła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu. Przyznała, że był studentką powódki i podniosła zarzut przedawnienia.

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu - Zdroju w wyroku z dnia 22 03 2017r. oddalił powództwo.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia wskazał, przywołując regulacje art. 117 § 1 k.c., art. 118 k.c. uznał, iż zarzut przedawnienia jest zasadny. Stwierdził, iż roszczenie uległo 3 letniemu terminowi przedawnienia. Ostatnią wymagalną należnością było czesne za sierpień 2011 płatne do dnia 5 08 2014r.,

a termin jej przedawnienia upłynął w dniu 6 08 2014r., a dla kolejnych należności w terminach 3 letnich od ich wymagalności. Uznał, iż orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 10 2015r. III CZP 67/15 nie przesądza o zastosowaniu go w niniejszej sprawie.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**, która wносиł o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku naruszono regulacje: art. 32 ustawy z dnia 11 07 2014r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. 2014, poz. 1198) w zw. z art. WWWV pkt 2 ustawy z dnia 23 04 1964r. przepisy wprowadzające Kodeks cywilny poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, iż nowy, 3 letni termin przedawnienia roszczeń o zapłatę opłat związanych z odbywaniem studiów należy liczyć od dnia wymagalności roszczenia przez co przedawniło się ono przed dniem wniesienia pozwu, podczas gdy termin przedawnienia upływa po 10 latach od daty wymagalności roszczenia pod warunkiem jednak, że jego koniec przypada przed dniem wejścia w życie art. 32 ustawy mieniającej lub w okresie 3 lat od tego dnia jeżeli zaś upływ wspomnianego 10-letniego terminu przypadłby po upływie 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, do przedawnienia dojdzie z uwzględnieniem tego skróconego obecnie terminu liczonego d dnia wejście w życie ustawy z dnia 11 07 2014r. tj. od dnia 1 10 2014r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował dochodzone roszczenie

a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę i orzekając skonstruował prawidłową podstawę faktyczną orzeczenia.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia nie były kwestionowane w apelacji i mają podstawę w informacjach zawartych w przywołanych w uzasadnieniu wyroku wiarygodnych źródłach dowodowych.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest prawidłowa w części dotyczącej istnienia dochodzonych roszczeń oraz posiadania przez powódkę legitymacji czynnej w ich dochodzeniu i w tym

zkresie Sąd odwoławczy ją podziela oraz przyjmuje za własną. (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. C III 473/34, Zb. U.z 1935r. poz. 496)

Powódka dochodzi w sprawie zasądzenia na jej rzecz od pozwanej kwoty 3.692,62zł, na którą składa się kwota 1.339,62zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia głównego oraz stanowiąca różnicę tych kwot należność główna w kwocie 2.353zł (3.692,62zł – 1.339,62zł).

Źródłem dochodzonych roszczeń jest zawarta przez pozwaną z G. Wyższą Szkołą Handlową im (...) w K. w dniu 5 08 2009r. „umowa o warunkach odpłatności za studia”, będąca „umową

o świadczenie usług edukacyjnych” przewidzianą w ustawie z 27 07 2005r. – Prawo szkolnictwie wyższym (Dz.U. nr 160, poz. 1365)

Umowa ta została zawarta po rządami wskazanej ustawy w brzmieniu przed jej nowelizacją dokonaną w ustawie z dnia 11 07 2014r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014r. poz. 1198), w której do pierwotnego tekstu ustawy dodano przepis art. 160a (art. 1 pkt 105), statuu jący trzyletni termin przedawnienia roszczeń wynikających z tych umów (art. 160a ust. 7).

Do tego czasu – w obowiązującym wówczas stanie prawnym – roszczenia te zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uchwale

z dnia 21 10 2015r. podlegały przewidzianemu w art. 118 k.c. ogólnemu dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia roszczeń (III CZP 67/15 OSNC 2016/10/116, www.sn.pl, LEX nr 1814298, Biul.SN 2015/10/8, KSAG2016/2/123).

Dokonując powyższej nowelizacji ustawy z dnia 27 07 2005r. prawodawca nie uregulował jednak w jaki sposób nowa regulacja ma zastosowanie do umów zawartych przed jej wejściem w życie, w konsekwencji czego zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Gliwicach poglądem prawnym

(np. III Ca 703/17, III Ca 584/17, III ca 1267/17) - w tej kwestii w drodze analogii ma zastosowanie regulacja art. XXXV pkt 2 ustawy z dnia 23 04 1964r. – Przepisy wprowadzające Kodeks Cywiny (Dz.U. 1964r. nr 16, poz. 84) stosownie do której „Jeżeli termin przedawnienia według przepisów kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego; jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu przedawnienia określonego w prawie dotychczasowym wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu).

Dochodzona należność główna dotyczy świadczeń z tytułu nieopłaconego czesnego w okresie od 1 09 2010r. do 5 07 2011r. (w łącznej wysokości 2.353zł powyżej) i odniesieniu do tych roszczeń do chwili wniesienia pozwu żaden

ze wskazanych powyżej terminów przedawnienia nie upłynął (10-letni i 3-letni termin upływa w odniesieniu do najwcześniejszego ze świadczeń odpowiednio

z dniem 1 09 2020r i z dniem 1 10 2017r.; nowela weszła w życie z dniem 1 10 2014r. a pozew wniesiono w dniu 25 04 2016r.).

Tym samym – wbrew temu co przyjął Sąd Rejonowy – w odniesieniu

do dochodzonych należności głównych podniesiony przez pozwaną zarzut ich przedawnienia był w pełni bezskuteczny, co w połączeniu z powyższym w tej części oraz w zakresie żądania zasądzenia odsetek za opóźnienie od należności głównej za okres od wniesienia pozwu czyniło powództwo w pełni uzasadnionym.

Nie znalazło to odzwierciedlenia w zaskarżonym wyroku, stąd też

w oparciu o regulację art. 386 § 1 k.p.c. prowadziło to do jego zmiany w tej części w sposób wskazany w sentencji.

Stosownie do utrwalonego i powszechnie akceptowanego w judykaturze

i doktrynie prawa oraz akceptowanego przez Sąd odwoławczy poglądu prawnego do roszczeń o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczeń pieniężnych - jako roszczeń o świadczenia okresowe - ma zastosowanie przewidziany w art. 118 k.c. trzyletni termin przedawnienia także wtedy, gdy roszczenie główne uległo przedawnieniu w innym terminie (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 09 2016r. w sprawie o sygn. akt I PK 44/16).

Niezależnie jednak od tego – stosownie do regulacji art. 6 k.c. – na powódce ciążył obowiązek wykazania ich zasadności, a to z kolei obligowało ją

co najmniej do przedstawienia Sądowi szczegółowych wyliczeń odnoszących

do kwot, stóp odsetkowych i okresów za jakie zostały naliczone skapitalizowane odsetki od należności głównej.

Z tego obowiązku powódka się nie wywiązała ograniczając się wyłącznie do podania kwoty stanowiącej wynik dokonanych przez nią obliczeń (w tym zakresie brak jest w pozwie oraz materiale sprawy jakichkolwiek twierdzeń czy wyliczeń).

Uniemożliwia to Sądowi kontrolę zasadności tej części powództwa

– w szczególności, że z uwagi na wskazany powyżej trzyletni termin przedawnienia tych roszczeń znaczna ich część uległa przedawnieniu – i dlatego w tym zakresie powództwo jako niewykazane należało oddalić.

Ostatecznie znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku, wobec czego w tej części apelacja jest bezzasadna w rozumieniu art. 385 k.p.c. i jako taka z mocy zawartej w nim regulacji podlegała ona oddaleniu

Orzekając o kosztach procesu wzięto uwagę, że z uwagi na wątpliwy charakter sprawy w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek o którym mowa jest w art. 102 k.p.c., co stosownie do zawartej w nim regulacji uzasadniało zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu tylko części poniesionych

przez nią kosztów procesu w postaci uiszczonych przez nią: opłaty od pozwu

oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Reasumując z podanych względów zmieniono zaskarżony wyrok w sposób wskazany w sentencji w oparciu o regulację art. 386 § 1 k.p.c., a w pozostałej części apelację jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulacje: art. 98 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powódki - z tych samym powodów, które legły u podstaw rozstrzygnięcia

o kosztach procesu za pierwszą instancję – zwrot tylko części poniesionych przez nią kosztów w postępowaniu odwoławczym (opłaty od apelacji)

SSO Leszek Dąbek